

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA.

Nr. 2.

1 lutego 1936 r.

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA:

Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 stycznia 1936 r. w sprawie odznaki szkolnej dla niższych i wyższych funkcjonariuszów Straży Więziennej	33
Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 stycznia 1936 r. w sprawie inspekcji więzień, aresztów i zakładów wychowawczych i poprawczych w zakresie higieny i lecznictwa	34

KOMUNIKATY:

w sprawie specjalnego podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszków publicznych	35
w sprawie wydawnictw archiwalnych	38

RUCH SŁUŻBOWY:

Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich	39
---	----

ADWOKATURA	39
----------------------	----

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 stycznia 1936 r.

w sprawie odznaki szkolnej dla niższych i wyższych funkcjonariuszów Straży Więziennej.

Na podstawie art. 105 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o Straży Więziennej (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 667) zarządzam, co następuje:

§ 1. Funkcjonariusze Straży Więziennej, którzy ukończyli Szkołę Straży Więziennej, mają prawo noszenia odznaki szkolnej.

§ 2. Odznaka szkolna o wymiarach: wysokość 5,5 cm, szerokość u podstawy 3,2 cm, a w środku 2,9 cm, wykonana jest z metalu (tombak).

Górna część odznaki zawiera nałożone gódko państwowe, poniżej zaś inicjały Ministerstwa Sprawiedliwości. Strona lewa odznaki ozdobiona jest liśćmi laurowymi, strona prawa — dębowymi. U podstawy odznaki mieści się tarcza w kształcie sześciokąta, opatrzona inicjałami Szkoły Straży Więziennej.

Odznaka dla kursu wyższego jest złożona i w górnej części emaljowana w kolorze ciemno-zielonym, dla kursu wychowawczego - penitencyjnego oksydowana i w górnej części emal-

jowana w kolorze ciemno - zielonym, dla kursu służby bezpieczeństwa cała oksydowana.

§ 3. Odznakę, otrzymaną za zwrotem kosztów, nosi się na mundurze po prawej stronie poniżej klapy kieszeni.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 1934 roku w sprawie odznaki szkolnej dla niższych i wyższych funkcjonariuszów Straży Więziennej (Dz. Urz. Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 13/34).

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 stycznia 1936 r.

w sprawie inspekcji więzień, aresztów i zakładów wychowawczych i poprawczych w zakresie higieny i lecznictwa.

Celem roztoczenia ścisłej kontroli nad stanem sanitarnym oraz lecznictwem w więzieniach, aresztach, zakładach wychowawczych i poprawczych, zarządzam co następuje:

§ 1. Tworzy się inspekcję sanitarną i lecznictwa, której celem jest podniesienie:

- stanu sanitarnego więzień, aresztów i zakładów wychowawczych i poprawczych,
- lecznictwa więziennego,
- higieny fizycznej i psychicznej skazanych, tymczasowo aresztowanych lub wychowanków.

§ 2. Więzienia, areszty i zakłady wychowawcze i poprawcze podzielone zostaną na 15 okręgów inspekcyjnych. Podziału tego dokona wewnętrznym zarządzeniem Dyrektora Departamentu Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 3. Inspekcji sanitarnej i lecznictwa dokonywują wyznaczeni przez Dyrektora Departamentu Karnego lekarze więzienni.

§ 4. Wydatki związane z przeprowadzaniem inspekcji sanitarnych więzień, aresztów, zakładów wychowawczych i poprawczych pokrywać należy:

- podróże służbowe — § 3 poz. 1 Dz. III,
- wszelkie inne wydatki (druki i t. p.) z § 10, poz. 6, Dz. III.

§ 5. Do obowiązków inspekcyjnego lekarza więziennego należy:

- stały nadzór sanitarny nad przydzielonym mu okręgiem inspekcyjnym,
- przeprowadzanie inspekcji sanitarnych w więzieniach i aresztach I i II klasy oraz w zakładach wychowawczych i poprawczych zasadniczo dwa razy do roku, a aresztów i więzień III klasy raz na rok,
- współpraca i współdziałanie z lekarzami powiatowymi okręgu inspekcyjnego, oraz z innymi organami inspekcyjnymi Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 6. W zakres czynności inspekcyjnych wchodzi:

- ustalenie stanu sanitarnego i użyteczności zabudowań więziennych (zakładowych) i otoczenia, ze szczególnym uwzględnieniem: pomieszczeń, przeznaczonych dla więźniów lub wychowanków, sal szkolnych, świetlic, kuchni, piekarni, magazynów żywnościowych i innych, oraz kąpieliska, urządzeń dezynfekcyjnych, pralni, urządzeń studni, ustępów, śmietników, warsztatów i t. p.,
- zbadanie urządzeń leczniczych (np. ambulatorjum, izby chorych, szpitala, apteki, pracowni i t. p.) oraz ich administracji wewnętrznej (prowadzenie kart ambulatoryjnych i szpitalnych, ksiąg lekarskich, statystyk, rozmieszczenia chorych i t. p.),
- ocena lecznictwa (leczenie ambulatoryjne, w izbach chorych i w szpitalach z punktu widzenia celowości i kosztów), oraz ocena personelu lekarskiego i pomocniczych sił lekarskich (sanitarjuszy, strażników, posługaczy - więźniów),
- ocena prowadzonych badań kryminalnobiologicznych,
- komisyjne wybrakowywanie inwentarza lekarskiego i środków leczniczych.

§ 7. Inspekcyjny lekarz więzienny otrzymuje pełnomocnictwo Ministerstwa Sprawiedliwości, upoważniające go do przeprowadzania w zakresie sanitarnym i leczniczym czynności inspekcyjnych, które na żądanie winien okazywać naczelnikom więzień, aresztów, dyrektorom zakładów wychowawczych lub poprawczych.

Czynności inspekcyjne powinny być rozpoczęte w obecności naczelnika więzienia, aresztu, dyrektora zakładu wychowawczego lub poprawczego. Lekarze więzienni są obowiązani udzielać wszelkich wyjaśnień.

§ 8. Inspekcyjny lekarz więzienny odnotowuje fakt dokonania inspekcji sanitarnej w księdze rewizyjnej więzienia, aresztu lub zakładu, a ponadto w terminie tygodniowym przedkłada szczegółowe sprawozdanie Ministerstwu Sprawiedliwości w takiej formie, by uzupełnianie i aktualizowanie wykazu sanitar-

ne - rejestracyjnego, prowadzonego przez Naczelnego lekarza więzień, nie napotykało na trudności.

§ 9. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

KOMUNIKAT

w sprawie specjalnego podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszy publicznych — wyjaśnienia.

Wszystkim władzom asygnującym wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa — do wiadomości i stosowania.

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 11 stycznia 1936 r. L. D. V. 43.296/I/35 Okólnik. Do wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszy publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

do art. 2 ustęp (1).

1) Przez wyrażenie „wypłacane przez” rozumieć należy sam fakt wypłacania wynagrodzeń przez podmioty prawne, wymienione w ustępie (1) art. 2, bez względu na to, czy wynagrodzenia te płyną z funduszy tych podmiotów, czy też z funduszy podmiotów niewymienionych w ust. (1) art. 2.

Przykład: Urzędnik Ministerstwa pełni w jakimś przedsiębiorstwie prywatnym funkcje kontrolne lub wchodzi w skład rady nadzorczej i z tego tytułu przedsiębiorstwo to wypłaca mu pewne wynagrodzenie. Wynagrodzenia tego jednak przedsiębiorstwo nie wypłaca mu bezpośrednio, lecz przekazuje Ministerstwu, które dopiero wypłaca je temu urzędnikowi. Otóż w tym wypadku, ponieważ wynagrodzenie to wypłaca władza wymieniona w art. 2 ust. 1, przeto podlega ono również specjalnemu podatkowi.

2) Przez wyrażenie „państwowe przedsiębiorstwa” użyte w punkcie 2) ust. (1) art. 2, rozumieć należy tak przedsiębiorstwa, będące odrębnymi osobami prawnymi, jako też nieposiadające odrębnej osobowości. Nie są przedsiębiorstwami państwowymi przedsiębiorstwa spółek, w których Skarb Państwa jest udziałowcem (np. właścicielem akcji, choćby nawet wszystkich).

do art. 2 ustęp (2).

3) Przepis ten zawiera ustawową interpretację pojęcia „wynagrodzenia”, podlegającego w myśl dekretu opodatkowaniu. Zgodnie z tym przepisem podlegają opodatkowaniu wszelkie wynagrodzenia, jakie płatnik uzyskuje z tytułów w tym przepisie wymienionych, bez względu na to, jakiego rodzaju są te wynagrodzenia, lub jak się one nazywają. W szczególności należą tu: diety poselskie i senatorskie, uposażenia zasadnicze, wynagrodzenia za pracę, emerytury, renty, zaopatrzenia, pensje, odprawy, wszelkiego rodzaju dodatki, stanowiące uzupełnienie uposażenia zasadniczego lub podstawowego, jak dodatki lokalne, funkcyjne, reprezentacyjne, służbowe, dodatki dla drużyn konduktorskich i parowozowych za czas służby przy pociągach lub na parowozie, zarówno na kolejach normalno- jak i wąskotorowych, dodatki dla szoferów i konduktorów samochodów przedsiębiorstwa „P. K. P.”, dodatki dla dyspozytorów parowozowni, dodatki za pracę w pocztach ruchomych, za konwój pocztowy kolejami, za konwój poczty na drogach bitych, dodatki za służbę nocną, dodatki sezonowe, dodatki za wydajność pracy, ryczałty obchodowe dla funkcjonariuszów przydzielonych do nadzoru dróg wodnych, ryczałty objazdowe dla nadzorców dróg i mostów, ryczałty nawigacyjne dla funkcjonariuszów niższych zatrudnionych na obiektach pływających, zasiłki wyrównawcze, wynagrodzenia za spełnianie czynności dodatkowych, nagrody pieniężne (remuneracje), zapomogi, premje, odszkodowania za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i t. p.

Natomiast wolne są od podatku te wynagrodzenia, które przyznane są wyłącznie na pokrycie kosztów, związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych. Do tych wynagrodzeń należą w szczególności:

a) należności z tytułu pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe, jak diety, zwrot kosztów przejazdu, zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego, ryczałty za pełnienie służby poza miejscem stałego zamieszkania, ryczałty na wyjazdy, wynagrodzenia za używanie własnego samochodu lub motocykla w podróży służbowych i t. p.;

b) wypłacane żołnierzom dodatki: ćwiczebne, podczas zaokrętowania, asystencyjne i patrolowe;

c) ryczałty na przybory kancelaryjne, opał, światło, lokal, na posłańców, woźnych, na konserwację służbowych środków lokomocji oraz wzamian służbowych środków lokomocji i t. p.;

4) Wolne są również od specjalnego podatku wynagrodzenia, wypłacane tytułem zwrotu kosztów pogrzebu (pośmiertne) oraz odprawy (pośmiertne), wypłacane członkom rodziny zmarłego w związku z jego śmiercią.

5) Nie podlegają specjalnemu podatkowi wynagrodzenia, wypłacane za wynik pracy

(umowa o dzieło) np. wynagrodzenia wypłacane nauczycielowi za ocenę książki szkolnej, w wojsku t. zw. zasiłki wynalazcze i t. p. oraz wynagrodzenia za wykrycie wszelkiego rodzaju przestępstw skarbowych (w dziedzinie podatków, monopoli i ceł). Wynagrodzenia te bowiem nie są wypłacane z tytułu stosunku służbowego, o ile chodzi np. o podatek dochodowy podlegający opodatkowaniu nie według działu II a według działu I ustawy.

do art. 2 ustęp (3).

6) Przepisy tego ustępu stosują się również do osób, pełniących służbę na obszarze W. M. Gdańska.

7) Osoby pełniące służbę zagranicą i w W. M. Gdańsku i opłacające podatek dochodowy od uposażeń na rzecz państwa, na obszarze którego pełnią służbę, lub na rzecz W. M. Gdańska, wolne są od specjalnego podatku.

do art. 3 pkt. 1).

8) Podane w tym punkcie minima 100 lub 110 złotych wolne są od podatku nie tylko w tych wypadkach, gdy łączna suma wszystkich wynagrodzeń płatnika, jakie on wogóle pobiera, nie przekracza 100 lub 110 złotych, lecz także wówczas, gdy płatnik pobiera wynagrodzenia od kilku władz, instytucji i t. p., wypłacających mu odrębnie te wynagrodzenia i gdy wynagrodzenie wypłacone w ciągu miesiąca przez poszczególne władze, instytucje i t. p. nie przekracza złotych 100 lub 110.

Przykład: Płatnik pobiera wynagrodzenie w trzech instytucjach po złotych 80 każde i każda z tych instytucji wypłaca mu wynagrodzenie odrębnie. Płatnik nie podlega specjalnemu podatkowi od żadnego z tych wynagrodzeń. Jeżeli jednak jedna z tych instytucji zamiast wypłacać płatnikowi wynagrodzenie odrębnie przekazuje je drugiej i ta druga instytucja wypłaca płatnikowi dwa wynagrodzenia w łącznej sumie 160 złotych, wówczas suma 160 złotych podlega podatkowi, a ze zwolnienia korzysta jedynie wynagrodzenie trzecie w sumie 80 zł, wypłacone odrębnie przez instytucję trzecią.

do art. 4.

9) Za „poszczególne władze, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję” uważać należy każdy poszczególny organ uprawniony w myśl obowiązujących przepisów do asygnowania wynagrodzenia, choćby nawet asygnowało płatnikowi wynagrodzenie kilka różnych organów w ramach jednego resortu, a w wojsku każdą jednostkę administracyjną lub jednostkę gospodarczo samodzielną. Jeżeli więc urzędnik otrzymuje np. jedno wynagrodzenie, asygnowane mu bezpośrednio przez Ministerstwo, a drugie bezpośrednio przez podległą władzę II instancji, to w tym wypadku Ministerstwo i władza II instancji są odrębnymi organami asygnującymi i każdy z nich potrąca specjalny podatek we-

dług skali, przypadającej dla wypłaconego przez siebie wynagrodzenia. Przewidziana zatem w art. 4 kumulacja wynagrodzeń przez użycie zwrotu: „za podstawę ustalenia stopy procentowej i obliczenia specjalnego podatku przyjmuje się łączną sumę wszelkich wynagrodzeń . . .” zachodzi tylko wówczas, gdy kilka wynagrodzeń wypłaca płatnikowi jeden i ten sam organ asygnujący. Stosuje się to nie tylko do wypadków, kiedy jeden organ asygnujący wypłaca płatnikowi kilka wynagrodzeń z mocy obowiązujących przepisów, ale także wówczas, kiedy dzieje się to *via facti*, a więc kiedy różne władze, urzędy i t. p. przekazują wynagrodzenie jednemu organowi asygnującemu, a ten wypłaca je następnie płatnikowi.

10) Stopę procentową ustala się i podatek oblicza się od wynagrodzenia brutto. O ile chodzi zatem np. o pracowników kontraktowych, podstawę obliczenia stanowi suma wynagrodzenia bez potrąceń z tytułu podatku dochodowego, składek ubezpieczeniowych, opłat na Fundusz Pracy i t. p.

11) W przeciwieństwie do podatku dochodowego, specjalny podatek pobiera się nie od sumy wynagrodzenia w stosunku rocznym, lecz od łącznej sumy tych wszystkich wynagrodzeń, które płatnik od poszczególnej władzy i t. d. faktycznie otrzymał w ciągu miesiąca.

O ile jednak chodzi o:

a) odprawy, wypłacane jednorazowo za trzy miesiące lub za dłuższy okres czasu spowodu bezzwłocznego rozwiązania stosunku służbowego z płatnikiem;

b) stałe miesięczne wynagrodzenia, które nie zostały wypłacone w terminie i wypłacane są za czas ubiegły jednorazowo, lub w kilku ratach;

c) wynagrodzenia z tytułu zaległych emerytur, rent i t. p. wypłacane jednorazowo, np. na skutek wygrania skargi o emeryturę w Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

Ministerstwo Skarbu na zasadzie art. 130 ordynacji podatkowej zarządza co następuje:

We wszystkich wymienionych wyżej pod a) — c) wypadkach specjalny podatek należy obliczać i potrącać według stopy procentowej, przypadającej od wchodzących tu w rachubę wynagrodzeń osobno za każdy miesiąc. Na przykład: pewien urząd wypowiada w końcu stycznia b. r. pracownikowi pracę, zwalnia go z dniem 31 stycznia i wypłaca mu trzymiesięczną odprawę za luty, marzec i kwiecień 1936 r. Pracownik ten pobierał miesięcznie wynagrodzenie w kwocie 300 złotych, otrzymał więc w styczniu wynagrodzenie normalne za styczeń w kwocie 300 złotych i w dniu 31 stycznia 900 zł tytułem odprawy, razem 1.200 złotych. Stosownie do wyjaśnień wyżej zawartych pracownikowi temu należy obliczyć i potrącić podatek od sumy 1.200 złotych, lecz według stopy procentowej, przypadającej od wynagrodzenia 300 złotych miesięcznie.

Przykład drugi: Urzędnik skarży do Najwyższego Trybunału Administracyjnego decyzję władzy, odmawiającą mu prawa do emerytury. Skargę wygrywa i w styczniu 1936 r. otrzymuje zaległą emeryturę jednorazowo za trzy lata wstecz w wysokości 125 złotych za każdy miesiąc. Urzędnikowi temu należy podatek obliczyć i potrącić od ogólnej wypłaconej mu sumy, lecz według stopy procentowej, przypadającej od sumy 125 złotych.

Gdyby jednak w wypadkach, o których mowa po b) i c), wypłacane za czas ubiegły wynagrodzenie za każdy poszczególny miesiąc nie przekraczało minimum wolnego od podatku (100 lub 110 złotych), łącznie zaś suma wypłaconego wynagrodzenia za czas ubiegły przekraczała to minimum, wówczas należy stosować zasady następujące:

A) Jeżeli płatnikowi w ubiegłych miesiącach wogóle nic nie płacono i jeżeli zarazem wynagrodzenie jego za każdy miesiąc nie przekraczało minimum wolnego od podatku (100 lub 110 złotych), wówczas od ogólnej sumy wypłaconego mu za czas ubiegły wynagrodzenia należy podatek obliczyć i potrącić według stopy procentowej przewidzianej dla pierwszego stopnia wynagrodzenia. Np. płatnikowi wypłacone jest jednorazowo wynagrodzenie za dwa lata wstecz, które miesięcznie wynosi 90 złotych. Ogólna suma wynagrodzenia (90×24) wynosi 2.160 zł. Od tej sumy należy pobrać podatek według stopy 7%, lub 5,5%, w zależności od tego, czy wypłacane wynagrodzenie podlega potrąceniu z tytułu opłat emerytalnych lub składek ubezpieczeniowych czy też nie;

B) Jeżeli płatnikowi, pobierającemu wynagrodzenie w pewnej określonej wysokości, w ubiegłych miesiącach wypłacono tylko część tego wynagrodzenia, a następnie w pewnym miesiącu, oprócz wynagrodzenia bieżącego, wypłaca mu się wyrównanie za miesiące ubiegłe, całkowicie lub częściowo, wówczas od kwoty wypłaconego wyrównania specjalny podatek należy obliczyć i potrącić według stopy procentowej, przypadającej od pełnej sumy wynagrodzenia za każdy ubiegły miesiąc, wyrównując równocześnie kwoty za mało ewent. potrąconego podatku w miesiącach ubiegłych.

Przykład: Płatnik ma umówione wynagrodzenie w sumie 250 złotych miesięcznie. W miesiącach od lipca 1935 do marca 1936 r. nie wypłacano mu pełnej sumy 250 złotych, lecz wypłacono: w lipcu 1935 r. 120 złotych, w sierpniu — 180 złotych, we wrześniu 150 złotych, w październiku, listopadzie i grudniu 1935 r. po 160 złotych, w styczniu i lutym 1936 r. po 130 złotych i w marcu 1936 r. 200 złotych. W ten sposób płatnikowi zamiast 2.250 złotych (9 miesięcy po 250 zł) wypłacono tylko 1.390 złotych. W kwietniu 1936 r. wypłaca się płatnikowi jednorazowo wyrównanie w kwocie 860 złotych plus bieżące wynagrodzenie 250 zł, razem 1.110 złotych. Podatek od tej kwoty należy obliczyć i potrącić nie według stopy dla sumy 1.110 zł,

lecz według stopy dla sumy 250 złotych, czyli sumy normalnego miesięcznego wynagrodzenia, a równocześnie należy obliczyć i potrącić za mało pobrany podatek w miesiącach grudzień 1935 r. — kwiecień 1936 r., jeżeli on w tych miesiącach był obliczony według stopy procentowej, przypadającego od sumy faktycznie wypłaconej w poszczególnych miesiącach.

Tę samą zasadę należy stosować także i wówczas, gdy wypłata wyrównania następuje nie jednorazowo, lecz w ratach.

C) Zasadę przytoczoną pod B) należy stosować również w wypadkach wypłacania wyrównania wynagrodzenia za ubiegłe miesiące np. powodu wygrania skargi o wyższy wymiar emerytury.

W końcu Ministerstwo Skarbu podkreśla, że ulgi przyznane w niniejszym punkcie odnoszą się tylko do stałych miesięcznych wynagrodzeń, natomiast nie mają zastosowania do wypłat wszelkiego rodzaju zaległych i bieżących wynagrodzeń jednorazowych, tantjem, prowizyj i t. p., które powinny być opodatkowane ściśle według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r.

do art. 5 ustęp (1).

12) Specjalny podatek, podobnie jak podatek dochodowy, pobiera się drogą potrącenia przy wypłacie wynagrodzenia. O ile płatnik pobiera w ciągu miesiąca raz tylko wynagrodzenie, sprawa nie przedstawia żadnych wątpliwości. Jeżeli natomiast płatnik w ciągu miesiąca pobiera wynagrodzenie w kilku terminach np. 8-go, 15-go i 24-go, wybór sposobu i terminu potrącenia podatku pozostawiony jest wolnej woli pracodawcy. Pracodawca może zatem, jeżeli zgóry wie ile wyniesie łączne wynagrodzenie pracownika w danym miesiącu, potrącić mu cały podatek przy wypłacie pierwszego wynagrodzenia, może to zrobić przy wypłacie drugiego, lub nawet ostatniego wynagrodzenia, może wreszcie potrącać odpowiednią część specjalnego podatku przy każdorazowej wypłacie wogóle może czynić tak jak jemu i pracownikowi wygodniej, byle najpóźniej przy ostatniej wypłacie sprawa potrącenia całego specjalnego podatku od łącznej sumy wszystkich wypłaconych płatnikowi w tym miesiącu wynagrodzeń, była definitywnie załatwiona, a potrącony podatek został wpłacony do dnia 7-go następnego miesiąca.

14) Osoby, których wynagrodzenia wolne są od potrąceń z tytułu podatku dochodowego i opłat emerytalnych lub składek ubezpieczeniowych a obciążone są wyłącznie opłatami na rzecz Funduszu Pracy, opłacają specjalny podatek według skali określonej w pkt. 1). Przez określenie „wynagrodzenia wolne od państwowego podatku dochodowego” rozumieć należy również wynagrodzenia wolne od tego podatku tylko z tego względu, że nie przekraczają usta-

lonego ustawą minimum egzystencji, a zatem wynagrodzenia nieprzekraczające w stosunku rocznym — o ile chodzi o grudzień 1935 r. — sumy 2.500 zł, a o ile chodzi o czas od 1 stycznia 1936 r. sumy 1.500 zł np. od emerytury w wysokości 120 zł miesięcznie, która jako nieprzekraczająca w stosunku rocznym sumy 1.500 zł, jest należna od podatku dochodowego, a nie podlega też potrąceniu z tytułu opłat ubezpieczeniowych i emerytalnych, podatek specjalny należy potrącić według skali p. 1) art. 5 ust. 1).

do art. 5 ustęp (4).

14) Znaczenie tego przepisu obrazuje przykład następujący: Pracownik od jednej władzy asygnującej pobiera dwa wynagrodzenia po 300 złotych miesięcznie, razem złotych 600. Z tych jedno wolne jest od podatku dochodowego i opłat emerytalnych (ubezpieczeniowych), drugie podatkowi i opłatom podlega. Podatek obliczyć należy w sposób następujący: Stopa procentowa dla sumy 600 złotych według skali pierwszej wynosi 14%, według skali drugiej 10%. Do pierwszych 300 złotych należy więc zastosować stopę procentową 14%, do drugiej 10%. Podatek będzie więc wynosił: od pierwszych 300 złotych — 14% czyli 42 złote, od drugich 300 złotych — 10% czyli 30 zł, razem 72 złote.

do art. 7.

15) Władze, urzędy, przedsiębiorstwa i t. p., które na podstawie dotychczasowych zarządzeń korzystają ze zwolnienia od przedkładania władzom skarbowym odpisów list płacy w związku z poborem podatku dochodowego według działu II ustawy, korzystają z takiego samego zwolnienia również w odniesieniu do podatku specjalnego.

16) Wszystkie inne władze, urzędy, przedsiębiorstwa i t. p. winny równocześnie z wpłatą potrąconego podatku specjalnego przedkładać albo odpisy listy płacy, albo wykazy we-

dług wzoru, obowiązującego w odniesieniu do podatku dochodowego z dz. II. Odpisy list płacy będą wówczas tylko uznane za wystarczające, jeżeli będą zawierały co najmniej następujące rubryki: imię i nazwisko płatnika, wysokość łącznego wypłaconego w miesiącu wynagrodzenia brutto, tak w gotówce jak i w naturze, suma potrąconego podatku.

K O M U N I K A T

w sprawie wydawnictw archiwalnych.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego pismem z dnia 25 listopada 1935 r. Nr. Arch. 969/35 zawiadamia, że nakładem komisji wydawniczej, utworzonej przy Sekcji Archiwalnej Towarzystwa Miłośników Historji w Warszawie, ukazały się dalsze następujące wydawnictwa z zakresu zagadnień rejestralnych:

- 1) Stosyk Stefan — Przepisy kancelaryjne dla urzędów administracji publicznej w teorii i praktyce, stanowiące komentarz ogólny do przepisów kancelaryjnych, wprowadzonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1931 r. (Monitor Polski Nr. 196, poz. 273),
- 2) Tadeusz Manteuffel — Wykaz akt,
- 3) Wiesław Siewierski — Rejestracja spraw i obieg akt w urzędach — broszurka stanowiąca dalszy ciąg i niejako uzupełnienie dwóch powyższych prac, a rozwijająca podobnie, jak dwa poprzednie wydawnictwa, wyżej przytoczoną uchwałę Rady Ministrów,
- 4) Ryszard Przelaskowski — Program prac wewnętrznych w archiwach nowożytnych i
- 5) Adam Moraczewski — Szycie akt.

Ministerstwo Sprawiedliwości poleca te podręczniki jako pożyteczne dla pracowników władz wymiaru sprawiedliwości, w szczególności zaś dla personelu zatrudnionego w składnicach akt.

R U C H S Ł U Ż B O W Y.

Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich.

Miejscowość	S t a n o w i s k a					Przewodniczący sądów pracy
	Sędziowie apelacyjni	Sądy okręgowe		Sądy grodzkie		
		Sędziowie okręgowi	Sędziowie śledczy	Sędziowie sprawujący kierownictwo sądu	Sędziowie grodzcy	
Kartuzy (s. o. w Gdyni)					1	
Katowice	1	2				
Łuck		1				
Poznań			1			

Podania ze zgłoszeniem kandydatury na powyższe stanowiska należy wnosić w terminie czternastodniowym od daty niniejszego Dziennika do właściwego prezesa sądu.

ADWOKATURA:

W okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie:

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Henryk Grüner z siedzibą w Krakowie, Mgr. Ludwik Scheinberger z siedzibą w Makowie Podhalańskim, Dr. Markus Katz z siedzibą w Krakowie, Dr. Jerzy Epstein z siedzibą w Krakowie, Dr. Izaak Gross z siedzibą w Bodzentynie, Dr. Ela Pleszowska z siedzibą w Krakowie, Dr. Jakób Fichman z siedzibą w Krzeszowicach, Dr. Salomon Pinkas Schell z siedzibą w Gorlicach.

Przenieśli siedziby:

Dr. Benjamin Holoschütz z Tyczyna do Krakowa, Dr. Kopel Schlesinger z Krościenka do Czarnego Dunajca, Dr. Paula Zofja Grünberg z Krakowa do Myślenic, Dr. Juljusz Ornstein ze Szczekocin do Bodzentyna.

Skreśleni z listy adwokatów:

Władysław Głodkiewicz w Nowym Targu, wskutek zgłoszenia wystąpienia; Dr. Izidor Beminger we Włoszczowie, wskutek przeniesienia siedziby do okręgu Izby Adwokackiej w Warszawie.

W okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie:

Przenieśli siedziby:

Dr. Józef Wołoszczuk z Niemirowa do Rawy Ruskiej; substytutem ustanowiono dr. Henryka Rosenberga; Emiljan Filc z Niżankowic do Zduńskiej Woli; substytutem ustanowiono dr. Pawła Karpiaka; mgr. Marek Rathausser z Krakowa do Oleska; substytutem ustanowiono dr. Michała Kaczmarskiego; dr. Stefan Bożyk z Bohorodczan do Rawy Ruskiej; substytutem ustanowiono dr. Michała Kalimona; dr. Michał Odynak Łucki ze Śniatynia do Kołomyi; substytutem ustanowiono dr. Józefa Kiwetza; Mikołaj Turkiewicz z Buska do Chodorowa; substytutem ustanowiono dr. Aleksego Bąja.

Zmarli:

Dr. Samuel Dawid Landes, adw. w Tarnopolu; substytutem ustanowiono dr. Izaka Neisnicha; dr. Izidor Lubliner, adw. we Lwowie; dr. Józef Serwacki, adw. w Samborze; substytutem ustanowiono dr. Salomona Weissmana; dr. Henryk Grünhaut, adw. w Drohobyczu; substytutem ustanowiono dr. Abrahama Kriegala; dr. Bronisław Machnowski, adw. we Lwowie; substytutem ustanowiono dr. Bronisława Pańciewiczza; dr. Michał Babij, adw. we Lwowie; substytutem ustanowiono mgr. Eugenjusza Żyżniewskiego; dr. Grzegorz Kurica, adw. w Mikulińcach; substytutem ustanowiono mgr. Grzegorza Seńkiwa.

Skreśleni z listy adwokatów:

Dr. Artur Osterman, adw. we Lwowie, wskutek rezygnacji; dr. Stanisław Pohorecki, adw. w Tarnopolu, wskutek trwałej niezdolności do wykonywania zawodu.

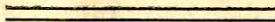
womocnego wyroku Sądu Dyscyplinarnego; dr. Oskar Reizes, adw. w Samborze, do prawomocnego ukończenia postępowania dyscyplinarnego.

**Zawieszeni w wykonywaniu
adwokatury:**

Dr. Samuel Müller, adw. we Lwowie, na przeciąg jednego miesiąca, w wykonaniu pra-

W okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu:**Wpisany na listę adwokatów:**

Dr. Ignacy Chrzanowski z siedzibą w Poznaniu, ul. Podgórna 6.

Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Państwowej w Warszawie.

Nr. 80712.

Konto czekowe w P. K. O.: Dziennik Urzędowy Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 30122.

Cena 25 gr.

Od Administracji: Prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości wynosi 2 zł kwartalnie, 8 zł rocznie. Prenumeratę opłacać należy przynajmniej na tydzień przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje spowodu nieotrzymania poszczególnych numerów Dziennika Urzędowego należy wносить niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.